

"Langzaam werd ik beter..."

INDIAN SUMMER

Vrijdag 30 jan. 1987.

Elly Rouckes belt op, timide zoals altijd, of ze zondag mag langs komen met een cursist van haar die een doos acryl heeft gekregen voor zijn verjaardag en instructies vraagt hoe hij het moet gebruiken.

Natasja belt op of ze nog één nacht bij Annet mag blijven slapen, want ze gaan vanavond naar de bowling om te fonduen en te bowlen.

Ik pak Indian Summer van Jef Geeraerts uit de kast en blader het even door. Pers daarna 2 citroenen uit en maak een gloeiend hete kwast, zet het boekje terug in de kast en pak "Voer voor psychologen" van Mulisch.

Voor in het boek op het schutblad heeft Frieda T. in keurige blokletters naief geschreven: "Onder de mensen, met heel hun wereld, wat ben ik blij, dat jij er bent."

Ik was de tekst en de herkomst van het boek al lang vergeten. In de zeventiger jaren is ze omgekomen bij een auto ongeluk ergens op de autobahn in Duitsland. Uiteindelijk hebben de Duitsers haar toch nog te pakken gekregen. Mijn gedachten gaan terug naar de tijd dat ik haar regelmatig zag. Oktober 1965. Ik lag twee maanden lang met een koorts van 38 graden celsius in bed ten gevolge van een Pfeiffer, die al snel geconstateerd werd door de huisarts.

"Aanstellerij. Hij wil gewoon niet naar school!" zeiden mijn oma en tante en brachten drie maal daags humeurig het eten boven en bemoeiden zich voor de rest niet met me. Ik lag de hele dag uit verveling naar de radio te luisteren. Like A Rolling Stone en Positively Fourth Street van Bob Dylan stonden hoog in de hitparade en de lieflijke songs van Mariann Faithfull klonken de hele dag door de ether. De tijden waren werkelijk aan het veranderen. Het leek alsof er geen einde aan mijn zieke toestand kwam en ik werd met de dag grimmiger en kwader.

Het jaar 1965 was een absoluut rampjaar geweest. Mijn hoofdakke examen was niet doorgedaan, Els had de relatie na drie jaar verbroken en ik werd ziek tegen het einde van het jaar. De zeer pijnlijke zweren in mijn keel beletten me te praten, kon nauwelijks wat eten en viel in recordtempo vijf en twintig kilo af. Ik was gedesillusioneerd, gedepimeerd en geschokt. Ik stond op de rand van een totale psychiese instorting. Langzaam werd ik beter, maar kon een jaar lang niets doen zo uitgeput als ik was. Al om drie uur 's mid dags moest ik gaan slapen om overdag enigszins op de been te kunnen blijven. Els was er vandoor gegaan met een gerefor meerde schoolmeester en ik had de dag van opkomst voor de militaire dienst in het vooruitzicht in sept. 1966, vlak voor mijn vierentwintigste verjaardag. Binnen twee dagen was ik er weer uit. Ik pak de krant van 30 januari 1987 en lees dat de roomse Simonis oproept om homoseksuelen uit hun huizen te zetten en woonruimte te weigeren. Het COC begint terecht een kort geding tegen de fanatieke fascistoïde zwartjurk.

